

Η Εκκλησία του Χριστού (της Μεταμορφώσεως)

Απόσπασμα από το αφιέρωμα *Η ΑΙΝΟΣ ΚΑΙ ΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ ΤΗΣ* - Λεξικόν Γεωγραφικόν και Ιστορικόν της Θράκης - Α. Σαμοθράκης

Η Εκκλησία του Χριστού βρισκόταν στην συνοικία ``Karadia``. Μέχρι τις αρχές του 19ου αι. ήταν μικρή και χαμηλή. Το 1833 επισκευάστηκε, διευρύνθηκε και υψώθηκε, με επιστασία του Αινίτη Αντώνη Χατζή Λασκαράκη και με συνδρομές των ενοριτών της. Από τότε λειτουργούσε σαν Μητροπολιτικός Ναός έχοντας στασίδι (θρόνο) απέναντι από τον δεσποτικό θρόνο για τον εκάστοτε Πρόξενο της Ελλάδος. Διακρινόταν για το ξυλόγλυπτο τέμπλο της το οποίο ήταν επεξεργασμένο με πολύ τέχνη. Το παγκάρι, ο άμβωνας και ο δεσποτικός θρόνος ήταν παλαιότερα της κατά το 1833 γενομένης επισκευής.

Στο γυναικωνίτη δε σωζόταν λείψανα παλαιότερης εκκλησίας των Τριών Ιεραρχών, όλα επίχρυσα και άριστης ξυλογλυπτικής τέχνης.

Από τις πολλές εικόνες της Εκκλησίας την προσοχή προσήλκυε η εικόνα της Θεοτόκου στο γυναικωνίτη, κάτω από την οποία υπήρχε η επιγραφή

**`` Δι` εξόδου καί δαπάνης Μανουήλ Κυρμεγάλου, διά χειρός
Αναστασίου, αφυστ` (=1756)``. Ίανουαρίου...**

Η εικόνα αυτή κατά πάσα πιθανότητα είναι αφιέρωμα του Μανουήλ Κυρμεγάλου, που ανήκε σε αρχοντική οικογένεια της Αίνου.

Στο σκευοφυλάκιο της Εκκλησίας εσώζοντο μέχρι της εκκενώσεως της Ανατολικής Θράκης πολλές και πολύτιμες αρχιερατικές στολές των οποίων η τύχη αγνοείται παρά τις έρευνες και αναζητήσεις.

Στο εικονοστάσι και στους τοίχους υπήρχαν πολλές άλλες εικόνες του 18^{ου} και των αρχών του 19ου αιώνα. Σ' αυτό τον ναό διεσώθηκαν οι πλούσια επαργυρωμένες εικόνες της Παναγίας και του Αγίου Νικολάου, από τον ναό της Παναγίας (Κοιμήσεως) που καταστράφηκε από την μεγάλη πυρκαγιά της 12^{ης} Αυγούστου 1867. Η εικόνα της Παναγίας είχε ασημένιο επένδυμα βάρους οκτώ οκάδων.

Στον αυλόγυρο της Εκκλησίας ετάφη ο μητροπολίτης Αίνου Δωρόθεος (1873-1877). Επίσης στον αυλόγυρο σε μαρμάρινη πλάκα εσώζετο το παρακάτω επιτύμβιο:

*`` Δεν είναι πράγμ' ασύνηθες, δεν είναι πράγμα ξένον να
κοίτομαι κι' εγώ εις τάφον μονωμένον. Η της θνητότητος
φωνή, ήτις τους πάντας κράζει κι' εμέ φωνάζει, την
Ραλλού, κόρην τ' Αλτιναμάζη. Εις την στενήν αυτήν οπήν,
το δώμα των σκωλήκων, όπου κατέρχεται βρεφών και
ανηλίκων, ο βίος μου επί της γης 45 χρόνων, δεν έμεινεν
αμέτοχος δυστυχιών και πόνων``.*

Η Ραλλού στην οποία αναφέρεται στην πλάκα, είναι της μεγάλης αρχοντικής οικογένειας των Αλτιναμάζηδων στην Ανδριανούπολη, που καταγόταν από την Αίνο.

Στην ενορία του Χριστού υπήρχε και παρεκκλήσι του Αγίου Γεωργίου, που λειτουργούσε μια φορά το χρόνο, το πρώτο Σάββατο μετά την γιορτή του Αγίου Γεωργίου.

Η Εκκλησία του Χριστού

